

CORINA
BOMANN

De jasmijnzussen

ISBN 978-90-225-7350-1

ISBN 978-94-023-0388-9 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Jasminschwestern*

Oorspronkelijke uitgever: Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn

Vertaling: Lilian Caris

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014, Ullstein Tassenbuch Verlag. Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn.

© 2014 Corina Bomann

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

JANUARI

‘Kom nou!’ Gejaagd veegde Melanie een uit haar vlecht losgeraakte haarstreng uit haar gezicht. Al een half uur stond ze bij de lopende band te wachten. De ene koffer na de andere kwam voorbij – alleen niet de hare.

Zo langzamerhand vreesde ze dat hij was zoekgeraakt. Wat haar garderobe betreft was dat geen groot verlies, op reis en op haar werk kleepte ze zich eenvoudig en praktisch. Spijkerbroeken, T-shirts, blouses, stevige schoenen en bij hoge temperaturen topjes, shorts en teenslippers. Op dit moment zat haar koffer voor zo’n zeventig procent vol met dat soort bezwete bundeltjes. Haar camera had ze gelukkig altijd bij zich in haar handbagage.

Ze was geen souvenirjager, maar van deze reis had ze wat aandenkens meegebracht, waarvan ze het verlies erg zou hebben betreurd: een kogelronde boeddha van jade die ze bij een straathandelaar in Saigon had gekocht, een eeuwenoude afbeelding op rijstpapier van een vergezicht met een berg en twee fantastische windgongen, een voor haarzelf en een voor haar grootmoeder.

Bijzonder trots was ze op wat ze voor haar verloofde Robert had meegenomen. Ze had de hand weten te leggen op twee oeroude drakenmunten, waarvan beweerd werd dat ze geluk brachten. Ze stamden uit 1654 en waren haar door een straathandelaar aangeboden.

Zonder lang na te denken had ze toegehaapt, om zichzelf vervolgens urenlang te martelen met de vraag of de munten niet ergens gestolen waren. Nadat haar pensionhoudster haar had verzekerd dat dergelijke munten vaak in oude huizen opdoken en het allemaal vast op de juiste manier was gegaan, had ze ze ingepakt en ze had ze probleemloos door de douane gekregen.

Omdat ook het volgende stuk bagage niet haar koffer was, haalde ze haar mobiele telefoon uit haar jaszak en zette hem aan. Meteen verscheen er een sms-bericht van Robert op het display. Dat had hij om vijf over zeven geschreven, waarschijnlijk was hij toen net op.

Melanie glimlachte. Als ze van een reis terugkwam, verwelkomde hij haar altijd met een berichtje.

‘Hallo, lieve thuiskomer, kan je helaas niet afhalen, maar in gedachten ben ik bij je. Heb een afspraak, vanavond vieren we het uitgebreid. Ik verheug me er zo op je eindelijk weer in mijn armen te kunnen sluiten. Dikke kus, Robert.’

Wat zou hij deze keer bedacht hebben? Als ze lang weg was geweest, maakte hij altijd plannen: voor een theatervoorstelling, een film, of simpelweg voor een heerlijk knusse avond met kaarsen en champagne.

Melanie toetste een antwoord in: ‘Hallo, lieve onbestorven weduwnaar, ben goed aangekomen, wacht alleen nog op mijn koffer. Kun je hem niet op magische wijze laten verschijnen? Ik heb veel te vertellen en te laten zien en verlang naar je. 1000 kussen, Melanie.’

Sinds vijf jaar werkte Melanie als modiefotograaf, een hectische baan die haar naar de mooiste plekken ter wereld bracht. Kleurrijke sari's voor de Taj Mahal, prachtige zijden kimono's in de oude keizerstad Kyoto, avondjurken in Venetië, gewaagde creaties in New York en fantastische sieraden in Cairo vulden haar portfolio en de pagina's van diverse modetijdschriften. Met haar negenentwintig jaar was ze al de halve wereld over gereisd.

Toen ze een paar maanden terug van een groot modehuis het

aanbod had gekregen een fotoshoot in Vietnam te maken, was ze in de wolken. Allereerst omdat zulke aanbiedingen niet voor het oprapen lagen, in de tweede plaats omdat ze een bijzondere band had met dat land, want haar overgrootmoeder Hanna kwam ervandaan. Al sinds lang wilde ze het land van haar voorouders bezoeken, maar ze had er nooit de gelegenheid voor gehad.

Het liefst was ze er met Robert heen gegaan, maar zelfs als hij niet had hoeven werken, zou het bij haar agentschap niet goed zijn gevallen als ze de dag had doorgebracht met romantische wandelingen over het strand. Haar werkschema was heel strak geweest. Het modehuis wilde de kosten zo veel mogelijk beperken.

Dus was er maar krap een halve dag overgebleven om in Ho-Chi-Minh-stad, het vroegere Saigon, de tempels te bewonderen en wat inkopen te doen. En ze had foto's gemaakt: van vrouwen met de typerende rijsthoeden, kinderen die dromerig speelden aan de rand van de straat, marktkraampjes glimmend van specerijen en kruiden in alle mogelijke kleuren en betelnoot kauwende mannen die op bankjes voor hun huis zaten en af en toe hun roodgekleurde tanden blootlachten.

Tijdens de retourvlucht kon ze één gedachte niet meer uit haar hoofd zetten. Als ze Vietnam als bestemming voor hun huwelijksreis kozen, kon ze het land echt leren kennen – en het ook meteen aan Robert laten zien. Omdat ze pas in augustus wilden trouwen, hadden ze nog geen concrete plannen voor de reis. Misschien kon ze haar verloofde overhalen.

Eindelijk, mijn koffer! dacht Melanie en haalde haar bagage van de band.

In de wachtruimte was het een drukte van belang. Voor de loketten van de verschillende luchtvaartmaatschappijen stonden lange rijen. Enkele wachtenden verdreven de tijd in de talrijke winkels. Melanie was blij dat ze eindelijk uit het luchthavengebouw weg kon.

Berlijn begroette haar met laaghangende bewolking en ijzige temperaturen. Het januarigrijs kon ook door de kleurige reclameborden niet worden verdreven. Melanie trok huiverend haar jas

dichter om haar schouders. Wat was het aan de Zuid-Chinese Zee toch heerlijk geweest!

Tot haar geluk liet de bus niet lang op zich wachten, maar desondanks was hij overvol. Drommen mensen drongen naar binnen, en Melanie bleef uiteindelijk vastgeklemd tussen twee zakenmannen staan.

Ze verheugde zich al op een warm bad en een beetje rust. Omdat Robert gewoonlijk niet voor vijven van kantoor thuiskwam, zou ze de tijd gebruiken om haar moeder op te zoeken. Die had een hoedenwinkeltje in de Invalidenstrasse. Ze had het vak van Hanna geleerd, die in de jaren vijftig met haar hoedencreaties enorm opzien had gebaard bij de Parijse chic. Met grote trots vertelde haar overgrootmoeder aan iedereen dat zelfs de jonge Engelse koningin Elizabeth bij haar inkopen had gedaan.

Opeens zoemde het in haar zak. Wie belde er om deze tijd? Robert? Nee, die had nu vast zijn afspraak. Haar moeder? Nee, dat was niets voor haar. Waarschijnlijk was het Charlotte van het agentschap, die wilde weten of ze goed was aangekomen.

Haar assistente bij het fotoagentschap was een beweeglijke midertiger die het talent had de beste fotografenbaantjes in de modebranche binnen te halen. Melanie zag haar voor zich, hoe ze tijdens het overgaan van het signaal haar verschillend gekleurde nagels inspecteerde en vervolgens, als ze de voicemail kreeg, er opgewekt op los kletste.

Omdat ze niet op een van de zakenmannen wilde vallen als de bus plotseling een bocht maakte, liet Melanie de telefoon rinkelen en keek naar buiten naar de gevels van Reinickendorf. Bij een bruidsmodezaak, die jurken aanbood die leken op in pasteltinten geverfde dotten watten, moest ze gniffelen. Zou Robert haar in zo'n jurk willen trouwen? Vast wel, maar eigenlijk was zoiets pompeus niets voor haar.

Ze had een eenvoudige, nauwsluitende japon voor ogen, misschien gebaseerd op een historisch model. In het modemuseum van haar overgrootmoeder bevond zich een prachtig model dat niet draagbaar meer was, maar wel nagemaakt kon worden. In

plaats van een sluier wilde Melanie jasmijnbloesem in haar haar dragen. Robert zou dat zeker geweldig vinden.

Weer zoemde haar mobieltje. Lieve help, Charlotte, je bent wel hardnekkig! dacht Melanie, en omdat het nog steeds zo druk was in de bus, liet ze het maar weer rinkelen. Tegelijkertijd nam ze zich voor terug te bellen zodra ze thuis was. Misschien was het belangrijk.

Een half uur later kwam ze eindelijk aan op haar halte. Ze tilde haar koffer de bus uit, blij aan het gedrang te ontsnappen, en stapte de straat op. Haar woonblok lag in de buurt van een kleuterschool. Al van verre hoorde je het gekrijs van de kleintjes, die ondanks het koude weer buiten speelden.

Als we straks zelf kinderen hebben, zei Robert soms gekshe- rend, kun je ze daar onderbrengen. Maar Melanie was er nog niet zo zeker van dat ze snel kinderen wilde. Natuurlijk had ze er de goede leeftijd voor, maar kinderen krijgen betekende in haar geval dat ze een tijd zou moeten ophouden met werken, en dat wilde ze nu nog niet.

Het huis verwelkomde haar als altijd met warme kleuren en een lichte rozengeur, die afkomstig was van een in wit gehouden boe- ket naast het telefoontafeltje.

Glimlachend legde Melanie haar sleutels op het tafeltje naast de deur. Het rode lampje van het antwoordapparaat knipperde.

Ze rook even aan de rozen, drukte op de afspeeltoets en droeg haar tas naar de slaapkamer. Het geluid van het antwoordapparaat was hard genoeg om de berichten in het hele huis te kunnen horen.

‘Er zijn drie nieuwe berichten,’ verkondigde het apparaat met monotone stem, en vervolgens barstte het los.

‘Hi, hier is Charlotte, ik weet het, je zit vast nog in het vliegtuig, maar als je er weer bent, neem je dan alsjeblieft even contact op? Ik heb namelijk een fantastische opdracht voor je! Ik zeg alleen: twee weken Cariben! Bel dus!’

Piep!

‘Beste mevrouw Sommer, u bent de gelukkige winnares... Hallo? Hallo? Tuut, tuut, tuut...’

Piep!

‘Dit is brigadier Werner van de politie. Neemt u alstublieft onmiddellijk contact op met nummer..’

Melanie was nog aan het gniffelen over het warrige reclametelefoontje, maar nu verstarde ze.

De politie op haar antwoordapparaat? Haar hart begon tekeer te gaan. Vlug pakte ze haar mobieltje uit haar jaszak. De twee gemiste oproepen kwamen van precies hetzelfde nummer dat de agent zojuist noemde.

Meteen belde ze terug. Daarbij schoot er van alles door haar hoofd. Was er iets met Robert? Of met haar moeder?

Na vijf keer overgaan werd er eindelijk opgenomen.

‘Met Melanie Sommer. U hebt me gebeld.’

De agent antwoordde bevestigend en legde uit hoe hij aan haar nummer kwam. En nog geen minuut later stortte Melanies wereld in.

‘Meneer Michaelis heeft rond half acht een ongeluk gehad op de snelweg richting Oranienburg,’ verklaarde de brigadier.

‘Wat?’ vroeg Melanie verward. Ze had het duidelijk gehoord, maar was niet in staat de informatie op te nemen. Robert zou een ongeluk hebben gehad? Maar hij reed toch voorzichtig! En hij wist met zijn Volvo om te gaan.

‘Hij is, waarschijnlijk door de gladheid van vanochtend, van de weg geraakt. De Volvo is door de vangrail geschoten en over de kop geslagen,’ vervolgde de politieagent, haar vraag negerend.

Melanie schudde haar hoofd. Haar knieën werden zo slap dat ze op het bed neerzakte. Gladheid, vangrail... Nee, dat kon niet waar zijn!

‘Weet u zeker dat het Robert Michaelis was?’ vroeg ze. Het was immers mogelijk dat iemand de auto gestolen had en de papieren toevallig in het handschoenvakje hadden gelegen.

‘We hebben hem aan de hand van zijn papieren overduidelijk kunnen identificeren. Bovendien had hij zijn mobiel bij zich.’

Het woord ‘identificeren’ bracht Melanie ertoe paniekerig te

vragen: ‘Hoe is hij eraan toe? Leeft hij nog?’

‘Volgens mijn gegevens is hij naar het ongevallencentrum van het Charité gebracht. Als u wilt, geef ik u het nummer.’

Melanie zei ja en noteerde de getallenreeks mechanisch, waarna ze zonder verdere uitleg van de agent af te wachten ophing.

Robert had een ongeluk gehad. Om half acht! Melanie zocht zijn bericht op. Vijf over zeven. Vijfentwintig minuten later was het gebeurd. Had hij op zijn mobiel gekeken, in afwachting van haar antwoord? Ze had toch altijd tegen hem gezegd dat hij van zijn mobieltje af moest blijven als hij in de auto zat!

Melanie liet de telefoon in haar zak glijden, greep haar handtas en stormde naar de deur. Ze wilde niet gewoon alleen maar bellen. Ze wilde de arts spreken die nu voor hem zorgde. Ze wilde hem zeggen dat hij goed moest letten op de man van wie ze hield.

Bij het Charité aangekomen parkeerde ze haar blauwe Toyota tussen twee enorme terreinwagens op de parkeerplaats voor bezoekers en rende toen naar de ingang. Tijdens de rit waren de tranen een paar keer gekomen. Het kon gewoon niet waar zijn! Waarom had dit nu juist Robert moeten overkomen? Hij deed geen vlieg kwaad, was altijd aardig en beleefd... Maar waarschijnlijk deed dat er bij een ongeluk niet toe. Het kon iedereen treffen, ongeacht of het een engel of een klootzak was.

Sissend gingen de glazen deuren open, geluiden uit het ziekenhuis kwamen haar tegemoet. De verpleegster bij de receptie keek haar een beetje nors aan. Een man op een brancard werd net door verplegers door een draaideur geloodst. Aan de grijsblonde haar-dos zag Melanie meteen dat het niet Robert was.

‘Pardon, mijn naam is Melanie Sommer, ik ben de verloofde van Robert Michaelis. De politie heeft me gebeld en gezegd dat hij hier is binnengebracht.’

‘Gaat u maar zitten, alstublieft, ik zal het even navragen,’ antwoordde de verpleegster en ze pakte de hoorn van de telefoon.

Bijna had Melanie geroepen of ze dat niet uit haar hoofd wist – de noodgevallen werden toch bij haar langsgebracht en aange-

meld. Maar ze zweeg en merkte nu pas de andere wachtenden op, wie het onverschillig leek te laten wat er om hen heen gebeurde. Een vrouw had haar dikke jas onder haar hoofd geschoven en lag te slapen. Een oudere man hield een krant voor zijn gezicht, een jonge vrouw zat druk op haar mobieltje te typen.

Melanie had geen zin bij hen te gaan zitten, dus bleef ze voor de balie staan.

Er verstreken enkele minuten. De verpleegster had blijkbaar telkens een andere afdeling aan de lijn. Wisten ze niets over Robert? Was er misschien toch sprake van een verwisseling? Had iemand zijn mobieltje gestolen? Zijn papieren? Maar de agent had gezegd dat ze hem zonder enige twijfel hadden geïdentificeerd.

‘Mevrouw Sommer?’

De stem van de verpleegster rukte haar uit haar gedachten.

‘Meneer Michaelis is momenteel in de OK, het kan een tijd duren voor ik u meer kan zeggen. Wilt u zolang hier wachten of liever naar huis gaan?’

Zou u naar huis gaan als uw verloofde misschien voor zijn leven lag te vechten? was Melanie bijna ontglipt, maar daar had ze de kracht niet toe. Ze kreeg een wee gevoel in haar maag, haar benen werden slap. Hij leefde nog, maar ze voelde dat zijn leven aan een zijden draadje hing.

‘Ik blijf hier,’ hoorde ze zichzelf zeggen en toen liep ze op een drafje naar de andere wachtenden. Omdat ze het ineens heel warm kreeg, deed ze haar jas uit en legde die opgevouwen op haar schoot. Daarbij had ze het gevoel dat ze een luchtbel binnen was gegleden die de tijd en andere mensen met een dun membraan buitensloot. Ze dacht er niet aan iemand te bellen. Ze wilde in geen geval haar moeder in paniek brengen. In plaats daarvan liet ze haar gedachten ronddwalen, door de gangen van het ziekenhuis, hoewel ze die niet kende, en toen ze was aangekomen bij de OK waar de artsen met Robert bezig waren, smeekte ze hem terug te komen. Laat me alsjeblieft niet in de steek...

Nadat ze zo een uur had zitten kijken hoe nieuwe noodgevallen werden binnengebracht, werd ze overmand door een allesdoor-

dringende vermoeidheid. Hallo, meneer Jetlag, dacht ze, en ze deed haar ogen dicht. Misschien is het goed om wat te slapen.

Toen leek alles te verdwijnen. Het weë gevoel in haar maag, de stemmen en zelfs de sirene van een aanstuwende ambulance. Alles werd stil, en toen meende ze het ruisen van de zee te horen...

Melanie doopte haar vingertoppen in het aankomende schuim. Met licht gesis gleeed het water over het zand, omspoelde haar hand en trok zich weer terug. Die ochtend was de zee heel kalm. De golven braken langzaam en brachten wat zeewier en mosselen aan land. In overeenstemming met de tere stemming was de hemel bekleed met zachtroze sluiers. De rotsen staken als donkere wachters boven de zeespiegel uit.

Melanie zoog de warme, naar algen ruikende lucht diep op en glimlachte in zichzelf. Dit was echt paradijselijk. ‘Melanie?’ De zachte donkere stem die haar altijd aan nachtblauwe zijde deed denken, haalde haar uit haar gedachten. Ze draaide zich om en zag hem slechts enkele passen van haar vandaan achter zich staan.

Zijn rijzige, goedgetrainde gestalte stak in een kaki broek en een wit overhemd. Zijn baard gaf zijn markante trekken een stoutmoedig accent. Zijn korte krullen waren in de war gebracht door de morgenwind.

Met op de achtergrond het huis op palen en de zachte ochtendhemel leek hij een model dat op het punt stond in een glossy de dameswereld te verrukken.

Melanie glimlachte, keerde de zee haar rug toe en liep op hem af. Ze kusten elkaar, toen zei Robert: ‘We moeten naar de veerboot. Die kan toch niet zonder ons vertrekken?’

Bij de steiger aangekomen zag Melanie meer passagiers die ook de veerboot op wilden. Het was een heel gedrang.

‘Maak je geen zorgen, ik ben bij je,’ zei Robert terwijl hij haar hand vasthield en haar door de menigte trok. ‘We zullen heus niet zoekraken.’

Even later verscheen de veerboot. De pont meerde zijdelings langs de steiger aan, een medewerker gooide de trossen uit. Er

kwamen geen passagiers af, maar nu ging er ineens een schok door de menigte.

Melanie kon niet ontdekken wat de oorzaak was, maar de mensen raakten in paniek, enkele probeerden de boot op te komen, andere leken zich bedacht te hebben en wilden weer terug.

Er werd zo aan hen getrokken dat ze bang was Robert te verliezen.

‘Hou me vast!’ riep ze, maar hoewel zijn hand strak om de hare was geklemd, werden ze uit elkaar gerukt. Terwijl ze eigenlijk de boot op wilde, werd Melanie meegezogen door degenen die richting land drongen. Roberts kuif verdween in de mensenmenigte.

Ze riep hem, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Steeds verder werd ze terug naar de wal gesleurd, terwijl Robert met de menigte het schip op verdween.

Merkte hij dan helemaal niet dat ze niet meer bij hem was? Of kon hij gewoon niet meer terug?

In paniek probeerde Melanie zich door de mensen heen te worstelen. Toen haar dat eindelijk was gelukt, voer de boot al af. Ze zag Robert op het bovendek staan, hij zwaaide naar haar en zei iets, maar ze kon het niet verstaan. Vertwijfeld stak ze haar hand naar hem uit, maar hij verdween.

‘Mevrouw Sommer!’

Melanie schrok op uit haar droom toen iemand haar schouder aanraakte. Verward keek ze op. Intussen was het middag geworden. De zon had het grijs van de regen enigszins verdreven, maar te laat, want nu zakte hij weg achter de gebouwen van de kliniek.

Voor haar stond de verpleegster van de receptie. Pas nu drong tot haar door dat ze zich niet, zoals ze in eerste instantie dacht, op de luchthaven bevond, maar in de wachtruimte van de afdeling Spoedeisende Hulp. Hoeveel uur had ze hier geslapen?

De verpleegster keek bezorgd. ‘Is alles in orde met u?’

Melanie knikte.

‘Meneer Michaelis is zojuist uit de OK gekomen en ligt nu op de intensive care. Dr. Paulsen, de behandelend arts, wil u graag spreken.’